

- til tilstedeværende eller truende fysiske eller psykiske svækkelsestilstande. Der skal endvidere tages hensyn til de forhold, hvorunder kvinden lever.
- 2) Når kvinden er blevet gravid under omstændigheder som nævnt i § 210 eller §§ 216-224 i borgerlig straffelov.
 - 3) Når der er fare for, at barnet på grund af arvelige anlæg eller på grund af beskadigelse eller sygdom i fostertilstanden vil få en alvorlig fysisk eller psykisk lidelse.
 - 4) Når kvinden på grund af fysisk eller psykisk lidelse eller svag begavelse ikke formår at drage omsorg for barnet på forsvarlig måde.
 - 5) Når kvinden på grund af ung alder eller umodenhed ikke for tiden formår at drage omsorg for barnet på forsvarlig måde. Ved afgørelsen tages der hensyn til, hvilken støtte hun kan forvente at få fra familie, fra barnets fader eller fra anden side.
 - 6) Når svangerskabet, fødslen eller omsorgen for barnet må antages at ville medføre en alvorlig belastning af kvinden, som ikke kan afværges på anden måde, således at det af hensyn til kvinden, til opretholdelsen af hjemmet eller omsorgen for familiens øvrige børn må anses for påkrævet, at svangerskabet afbrydes. Ved afgørelsen tages der hensyn til kvindens alder, hendes arbejdsbyrde og hendes personlige forhold i øvrigt samt til familiens boligmæssige, økonomiske og helbredsmæssige forhold.

Kapitel 3.

Fælles bestemmelser.

§ 5. Anmodning om svangerskabsafbrydelse efter § 2 og om tilladelse til svangerskabsafbrydelse efter § 3, jfr. § 4, skal fremsættes af kvinden selv. Er hun på grund af sindssygdom, åndssvaghed eller af anden grund ude af stand til at forstå betydningen af indgrebet, kan anmodningen fremsættes af en dertil beskikket værge.

Stk. 2. Er kvinden under 18 år eller umyndiggjort i personlig henseende, skal hendes anmodning tiltrædes af forældremyndighedens indehaver, henholdsvis værgen, medmindre særlige omstændigheder taler derimod.

Stk. 3. Er kvinden gift, og samlever hun med sin ægtefælle, skal dennes erklæring indhentes, medmindre særlige omstændigheder taler derimod.

Stk. 4. Inden svangerskabsafbrydelse foretages eller tillades, skal den, der fremsætter anmodningen derom, og den, der efter stk. 2 skal tiltræde anmodningen, af en læge være vejledet om indgrebets beskaffenhed og direkte følger samt om den risiko, der må antages at være forbundet med indgrebet.

Stk. 5. Justitsministeren fastsætter regler om behandlingen af anmodninger om svangerskabsafbrydelse og om tilladelse til svangerskabsafbrydelse.

§ 6. Bortset fra de tilfælde, der nævnes i § 1, må svangerskabsafbrydelse ikke foretages, hvis 12. svangerskabsuge efter et lægeligt skøn er overskredet, medmindre samrådet eller ankenævnet har meddelt særlig tilladelse dertil.

§ 7. Svangerskabsafbrydelse må kun foretages af en læge på et statsligt eller kommunalt sygehus eller på et privat sygehus, der modtager offentlig støtte, eller på hvilket patienter indlægges for offentlig regning.

Stk. 2. Nægter overlægen på det sygehus eller den sygehusafdeling, hvorunder kvinden hører, at foretage indgrebet, skal han henvise hende til vedkommende mødrehjælpsinstitution, der kan lade hende indlægges på et andet sygehus. Også i andre tilfælde kan mødrehjælpsinstitutionen godkende, at indgrebet foretages på et andet sygehus, såfremt særlige hensyn til kvinden taler derfor.

§ 8. Udgifterne i anledning af svangerskabsafbrydelse afholdes af kvinden selv. Har hun ikke midler hertil, afholdes udgifterne af statskassen. Har hun ophold på en særforsorgsinstitution, jfr. § 70 i lov om offentlig forsorg, afholdes udgifterne af vedkommende institution.

Stk. 2. I de i § 7, stk. 2, 1. pkt., nævnte tilfælde afholdes den del af udgifterne, som ville være forbundet med indlæggelsen og indgrebets foretagelse på det sygehus, hvorunder kvinden hører, efter reglerne i stk. 1. Indenrigsministeren kan fastsætte bestemmelser om, at de med kvindens sygehusophold i øvrigt forbundne udgifter for det